

סיימו סמינר למורות ובמקרה הי פחות טוב סיימו שמונה שנות לימוד, הן במידה רבה ידידות של התלמידים שלהן, מקימות אותם מיפגשים חברתיים, ובעיקר מצליחות לכבוש את אמונם בכך, שהן זוכרות את הבעיות של כל אחד מהתלמידים. „אני יודע שאף פעם לא ילך לי עם המורות“, אמר אחד מתלמידי מרכוס, „אבל עכשיו אני יודע איך אני רוצה שהחברה שלי תהיה, למורה איכפת ממני,

האוירה במסדות אלה ניוחה יותר מאשר בגבעת אולגה. יש התולים זאת בעובדה שהמפקדת שלהם היא אשה, סוציולוגית אשר שיטות החינוך המקובלות עליה הן השיטות המודרניות הרכות, יש התולים זאת בעובדה שמרכוס הוא בית-ספר ותיק שהספיק לסגור גל לעצמו תכנית מסוימת, ויש התולים זאת בעובדה שהחומר הי אנושי המגיע למרכוס על כל שלוש חותיו הוא ברמת השכלה גבוהה

(המשך מעמוד 53)
יש רבים בבית-הספר שבגבעת אולגה, לראות את ההבדל המהותי בין תלמידים בימים הראשונים ללימודיהם, לבין אותם השוהים במקום כבר שבועיים, ולבין אותם ילומדים כבר חודשיים.

למי שנכנס לכיתה מתחילים, עובר לכיתה בינוניים ואחר כך לכיתה מתקדמים, נדמה כי קרה נס. הבעות הפנים של התלמידים שונות. כמות הידע שהם סופגים במשך שבועות אחדים מדהימה. הביטחון העצמי והכבוד העצמי עולים באופן מפתיע. בעוד שתלמידי מיד באחד השיעורים הראשונים שלו אינו מצליח לקרוא יותר מ-שתי מילים קלות, וגם זאת בצורה מגומגמת, הרי שהקריאה בכיתה המתקדמת היא שוטפת. בעוד שתלמיד שנכנס לבית-הספר יודע שהרצל הוא שם של רחוב בחיפה, הרי כעבור חודשיים הוא כבר יודע דע ציונות מהי, ומכיר מנהיגים, אירועים היסטוריים, ואת תולדות העם והמדינה.

היחסים בין התלמידים לבין המורות נוקשים למדי, אם כי המורות מרבות לספר על התכתבות יות עם תלמידים שסיימו את הלימודים, ואף על מיכתבי-אהבה הנשלחים אליהן. המורה היא תמיד מפקדת, אסור להתחכם איתה, ו-אסור מכל איסור לנסות לחזר אחריה. בעוד התלמידים יוצאים לחופשות אחת לשבועיים, מקבלות המורות, מלבד חופשת-שבת גם חופשה מיוחדת בכל יום רביעי בי-שבוע. הן עוזבות את אולגה שעת צהריים ונוסעות לבתיהן עד למחרת בבוקר, „כדי שתוכלנה לנוח, ללכת למיספרה ולחזור נשים, לא רק מורות“, כפי שמסביר זאת שלמה.

למורה

איכפת ממני

בבית-הספר של מחנה מרכוס האווירה שונה. המחנה ותיק יותר, ודפוסי הלימודים והחברה שנקבעו בו הם תוצאה של עבודה בשטח בת שנים רבות. מחנה מרכוס שוכן באחד המקומות היפים בארץ, על פיסתה הר כרמל, כשהנוף הנישקף מחדרי הכיתות הוא הנוף המפורסם של המפרץ. שטח האדמה שעליו שוכן המחנה, הנקרא על שמו של מיקי (דויד) מרכוס (סטון), הוא התקווה הגדולה של הצבא למי-מון עיר החינוך של צה"ל. אדמת מרכוס, אם תמכרנה לבניית וילות פרטיות ולקבלנים שוויון מאות מיליוני לירות.

למחנה מרכוס כסופים עוד שני מרכזי לימוד. בעוד שבמרכוס לומדים בעיקר וייליים העומדים בפני סיום השירות הצבאי שלהם, תרומת צה"ל להכנתם לחיים אזרחיים, הרי שבמחנה סטלה-מריס, שאינו מרוחק ממנו, לומדים עולים חדשים וחיילים דוגמת אותם הילומדים באולגה. מחנה הלימודים בסטלה שוכן בצריפים, במקום שהיה היתה מפקדת חיל-הים לפני שעברה לתל-אביב.

המיתקן השלישי המצוי פיקודה של מפקדת מרכוס, סגן אלוף נילי אלדר, הוא בית-הספר הממוקם בבית-המלח, בהדר הכרמל, ליד משרדי קצין-העיר. בבית-המלח, המשמש כמסעדה חברתית בעיקר לאנשי חיל-הים, לומדים רס"לים של צה"ל, אשר הגיעו למסגנה שדרגות מצוהצחות ובשפם מאיים אן די, ושצריך גם השכלה אלה מנטרית. צה"ל גילה, מאוחר מדי, כי רבים מהנגדים שלו הם חסרי השכלה מינימאלית, וברמה כזו שאילו היו בגיל גיוס היום, ולא לפני עשר, עשרים או אפילו שלושים שנה, ספק אם צה"ל היה מגייס אותם, וגם אז רק בתנאי שהיו נשלחים לגבעת אולגה. את אותם נגדים החליט צה"ל ללמד, בין אם לימודי בית-ספר יסודי ובין אם לימודי בגרות חלקית.

"אימדיה דוסר"

צבעי השיער הטובים והנפוצים ביותר בעולם.

15 גונים אופנתיים

מערכת צביעה (קט) מושלמת המכילה: ששופרת צבע, קרם מחמצן (במיל שאינו מחייב שמוש במברשת) חוג כפפות. להשיג: בפרפומריה המובחרות בבתי המרקחת ובדשנות השוק.

L'ORÉAL MEDIA
מבית L'ORÉAL פריז
החברה הגדולה והמפורסמת בעולם לתמרוקי שיער

בוגוריון צופה

תמונתו של ראש-הממשלה ושר-הביטחון הראשון דויד בוגוריון באחת מחדרי הכיתות במחנה הלימודים הצה"לי בטלה-מאריס בחיפה. בוגוריון היה אבי הרעיון של השכלה לכל החיילים והזקוקים לה, אולם רק שנים רבות אחרי מותו מומש הרעיון בצבא באופן מעשי.

לא רק מהלימודים שלי. איכפת לה מה קורה אצלי בבית. איכפת לה אם אין לי ראש ללימודים יום אחד, איכפת לה איך אני מרגיש סתם, בלי קשר לבסיס. במחנה מרכוס שמים דגש במיוחד על ההוי של הצוות ושל המורות. מדי פעם נערכות ארוחות חגיגיות, שהתבשילים הי מוגשים בהן לא היו מביישים מסי

יותר מאשר המגיעים לאולגה. במרכוס אין הצדעות. המורות אינן מקפידות על הופעתו כמו בגבעת-אולגה. קריאות ההקשב כמעט אינן נשמעות, התלמידים רשאים לעשן בעת השיעורים, גם הקשר בין התלמידים לבין המורות הוא חם יותר מאשר באולגה. המורות מכירות את כל תלמידיהן, הצעירות, אשר במקרה הטוב

מבומביי לאולגה

מלי אוהבת את עבודתה. אני מרגישה שאני נותנת משהו לתלמידי. אני מרגישה שאני נותנת משהו למדינה. אני מקבלת לידיים אנשים שאף אחד לא היה נותן קודם לריקה עבורם, גם הם עצמם ואני הקטנה, עושה מהם בני-אדם. יש לי הרבה סיפוק בעבודה ויש לי עוד יותר סיפוק אחרי העבודה, אחרי שהתלמידים שלי הם כבר חיילים-לוחמים, מפורזים בכל הארץ. הם כותבים לי, הם באים לבקר ואנחנו ידידים ממש. למרות שאני גרה בלוד, בשכונה שהיא לא בדיוק שכונת-פאר, אף פעם לא הכרתי את ישראל השנייה, או השלישית או הרביעית או שאני לא יודעת איך להגדיר אותה — אותה שיכבה שממנה באים החללי מידים שלי. פגשתי אותם גם לפני שהתגייסתי. פגשתי אותם על הברי-זלים ברחובות, פגשתי אותם מגלים בקבוקים בבתי-קולנוע ופגשתי אותם באירועים אלימים. אז פשוט התעלמתי מהם וביתי להם, עכשיו אני מבינה אותם. יודעת שהם בדיוק כמו כולנו, רק שלא היה להם מול. אבל אם יתנו להם את האפשרות ואת ההזדמנות הם

אני בסך הכל אשה קטנה. כשאומרת זאת סמלת מלי ראובן קשה לנחש אם היא מתכוונת לקומתה הנמוכה או לגילה הצעיר. מלי היא מורה ותיקה בבית-הספר לחינוך של צה"ל בגבעת-אולגה. היא נמוכת קומה, בעלת גיזורה דקה, מקפידה ביותר על נקיון וגיהוץ מדיה, עיניים גדולות וחור מות ושערה הארוך אסוף בקפיטה. „אני יכולתי להיות מהעבר השני של המיתרס, תלמידה ולא מורה, פשוט היה לי מול שההורים שלי הבינו את חשיבות החינוך ונתנו לי אותו. אבל הרקע החברתי והסיביטי שממנו אני באה הוא אותו רקע כמו של התלמידים שלי.“ מלי נולדה בבומביי, הודו, לאם ממוצא עיראקי ולאב ממוצא הודי. אביה של מלי, המאושפן כבר חודשים אחדים בבית-חולים, הוא עובד קרקע באר-על. „אמא שלי לא עובדת בכלל, היא בבית איתי ועם האחים שלי, והפכה להיות החברה הכי טובה שלי.“ מלי מתגוררת עם הוריה בלוד. לפני כמה שנים עברנו לבית חדש, אבל לפני כן גרנו בדירה שהיתה בי שכונת-עוני ממש.

תן טרמפ לחייל